

JĒZUS ATVER CEĻU CAUR PRIEKŠKARU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ebr 9:24; 2Moz 19:3, 4; Ebr 12:18–21; 3Moz 16:1, 2; Ebr 10:19–22; Kol 3:1.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo Kristus nav iegājis rokām taisītā svētnīcā, patiesās attēlā, bet pašās debesīs, lai tagad par mums parādītos Dieva vaiga priekšā” (Ebr 9:24).

Kad mācekļi uzreiz pēc Jēzus pacelšanās Debesīs atgriezās no Eļļas kalna, viņi bija prieka un gaviļu pilni. Viņu Meistars un Draugs bija kļuvis par visas pasaules valdnieku un bija aicinājis viņus tuvoties Dievam Viņa vārdā ar pilnīgu pārlicību, ka Dievs labvēlīgi atbildēs uz viņu lūgšanām (Jņ 14:13, 14). Kaut arī viņi turpināja dzīvot pasaulē, ko bija pārņēmuši ļaunā spēki, viņu cerība bija stipra. Viņi zināja, ka Jēzus ir aizgājis sagatavot viņiem vietu (Jņ 14:1–3). Viņi zināja, ka Jēzus ir viņu glābšanas Kapteinis un ka Viņš ar Savām asinīm ir atvēris ceļu uz Debesu dzimteni.

Jēzus pacelšanās Debesīs ir centrāls punkts ebreju teoloģijā. Tā iezīmē Jēzus valdīšanas sākumu un Viņa kā Augstā Priestera kalpošanas sākumu mūsu labā. Visbeidzot, vēl svarīgāk, Jēzus debesbraukšana iezīmē to mirkli, kurā ir iesākusies jaunā derība, kas nodrošina to, ka mēs varam drosmīgi ticībā tuvoties Dievam. Mūsu priekštiesība ir tagad tuvoties Dievam pārlicībā par Jēzus un Viņa taisnības nopelnu.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 5. martā.

Jēzus Tēva priekšā

Izlasi Ebr 9:24. Saskaņā ar šo pantu kāds nolūks bija Jēzus debesbraukšanai? _____

Dievs pamācīja Israēlu, ka vīriešu kārtas pārstāvjiem vajadzētu trīs reizes gadā doties uz Jeruzalemi “parādīties Kunga priekšā” ar upuri. Norādītajos laikos bija Pashā svētki (Neraudzētā maize), Nedēļu svētki (Vasarsvētki) un Būdiņu svētki (2Moz 23:14–17, 5Moz 16:16). Pashā svētkos svinēja Israēla atbrīvošanu no Ēģiptes. Vasarsvētkos svinēja miežu ražu, un Jaunās Derības laikā tie tika saistīti ar likuma došanu pie Sinaja. Būdiņu svētkos svinēja Dieva rūpes par Israēlu tuksneša ceļojuma laikā. Saskaņā ar Jauno Derību visiem Vecās Derības svētkiem bija arī pravietiska nozīme.

Ebr 9:24 apraksta Jēzus pacelšanos Debesīs Tēva klātbūtnē. Viņš ieradās “īstajā” Debesu svētnīcā, lai “nāktu” Dieva priekšā ar labāku upuri (Ebr 9:23, 24) – savām asinīm.

Jēzus piepildīja svētcēlnieku svētku pravietisko nozīmi ar pārsteidzošu precizitāti. Viņš nomira dienā, kad notika gatavošanās Pashā svētkiem, devītajā stundā, brīdī, kad tika upurēts Pashā jērs (Jņ 19:14, Mt 27:45–50). Jēzus tika augšāmcelts trešajā dienā un pacēlās Debesīs, lai saņemtu apstiprinājumu, ka Viņa upuris ir pieņemts (Jņ 20:17, 1kor 15:20), savukārt priesterim bija jālīgo ar nobriedušu miežu kūlīti no pirmās pļaujas (3Moz 23:10–12). Tad Viņš pēc 40 dienām pacēlās Debesīs, lai sēstos Dievam pie labās rokas un iesāktu jauno derību Vasarsvētku dienā (Apd 1., 2. nod.).

Svētcēlnieku mērķis senajā Israēlā bija “uzlūkot Dieva vaigu” (Ps 42:2, NRSV). Tas nozīmēja piedzīvot Dieva labvēlību (Ps 17:15). Līdzīgi Vēstulē ebrejiem izteiciens “meklēt Dieva vaigu” nozīmēja lūgt Dievu pēc palīdzības (2L 7:14, Ps 27:8, Ps 105:4). Lūk, kāda ir Jēzus debesbraukšanas nozīme Vēstulē ebrejiem. Jēzus pacēlās pie Dieva ar nevainojamu upuri. Jēzus pacēlās Debesīs arī kā mūsu ceļvedis Dieva klātbūtnē (Ebr 6:19, 20). Viņš arī padarīja reālu apsoliģumu ticīgajiem, kas ceļo, “meklējami dzimteni”, ilgodamies “pēc labākas zemes”, gaidīdami “pilsētu, kuras arhitekts un celtnieks ir Dievs” (Ebr 11:10, 13–16, NRSV).

Kāpēc ne tikai tam, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā pie krusta, bet arī ko Viņš dara šobrīd Debesīs, vajadzētu sniegt mums pārlicību par glābšanu? _____

Dieva ielūgums

Izlasi Ebr 12:18–21. *Kāda bija Israēla pieredze pie Sinaja kalna?* _____

Kad Dievs aicināja Israēlu iziet no Ēģiptes, Viņa plāns bija izveidot personīgas, tuvas attiecības ar cilvēkiem. Viņš teica: “Jūs esat redzējuši, ko Es esmu darījis ēģiptiešiem un kā Es jūs esmu nesis uz ērgļa spārniem” (2Moz 19:4).

Tādējādi caur Mozu Dievs deva nepieciešamās pamācības, lai sagatavotu ļaudis satikt Viņu. Tautai bija jāveltī sevi vispirms Viņam (2Moz 19:10–15). Tie, kas pacelsies līdz kalna pakājei bez sagatavošanās, mirs. Tomēr, kad tauta divas dienas bija gatavojusies uz mirkli, “kad atskanēs taures skaņa” trešajā dienā, Dievs lika, lai tauta “kāpj kalnā” (2Moz 19:13). Viņš gribēja, lai viņiem ir tāda pati pieredze kā Mozum un tautas vadītājiem, kad viņi kāpa kalnā un “redzēja Dievu, ēda un dzēra” Viņa klātbūtnē (2Moz 24:9–11). Tauta vēlāk saprata, ka viņi bija redzējuši Dieva godību un ka Dievam bija iespējams runāt “ar cilvēkiem un .. tie tomēr paliek dzīvi” (5Moz 5:24). Bet, kad pienāca tas brīdis, viņiem pietrūka ticības. Pēc vairākiem gadiem Mozus paskaidroja: “Jūs izbijāties no uguns un nekāpāt kalnā” (5Moz 5:5). Tā vietā viņi lūdza Mozu būt starpniekam (5Moz 5:25–27, salīdzini ar 2Moz 20:18–21).

Dieva svētuma atklāsmei pie Sinaja kalna vajadzēja mācīt cilvēkiem “bīties” jeb cieņīt Viņu. “Kunga bijāšana” ved pretī dzīvībai, gudrībai un godam (5Moz 4:10; salīdzini ar Ps 111:10, Sak 1:7, Sak 9:10, Sak 10:27) – un arī māca, ka Viņš ir žēlīgs un žēlsirdīgs (2Moz 34:4–8). Tādējādi, lai gan Dievs gribēja, lai Israēls nāk pie Viņa, ļaudis nobijās un lūdza Mozu kalpot kā starpniekam. Sinaja notikumu apraksts Vēstulē ebrejiem galvenokārt pievēršas Mozus atgādinājumam par tautas ticības trūkumu un viņu atkrišanu ar zelta teļu un tam, kā viņš baidījās satikt Dievu ļaužu grēka dēļ (5Moz 9:19). Tautas reakcija nebija Dieva plāns attiecībā uz viņiem. Tās patiešām bija viņu neticības sekas.

Kāpēc mums nevajadzētu baidīties nākt tuvu svētajam Dievam? Kādi ir nosacījumi, lai mēs spētu tuvoties Viņam? _____

Vajadzība pēc priekškara

Priekškaram ir divkāŗša funkcija. Jēdziens, kas ebreju valodā apzīmē priekškaru (*katēpetasma*), varētu attiekties uz pagalma aizkaru (2Moz 38:18), aizkaru pie svētnīcas ārējās ieejas (2Moz 36:37) vai iekšējo aizkaru, kas atdalīja svēto vietu no vissvētākās (2Moz 26:31–35). Šie trīs priekškari bija gan ieejas, gan robežas, ko varēja šķērsot tikai daži cilvēki.

Izlasi 3Moz 16:1, 2 un 3Moz 10:1–3. Kāds brīdinājums mums dots šajos pantos? _____

Priekškars bija priesteru aizsardzība, kalpojot svētā Dieva priekšā. Pēc grēka ar zelta teļu Dievs teica Mozum, ka nepavadīs viņus ceļā uz apsolīto zemi, lai Dievs viņus neiznīcinātu, jo viņi ir “spītīgi ļaudis” (2Moz 33:3). Tādējādi Mozus devās uz saiešanas telti un uzcēla to tālu ārpus nometnes (2Moz 33:7). Pēc Mozus aizlūgšanām Dievs tomēr devās kopā ar tautu (2Moz 33:12–20), taču Viņš veica izmaiņas, lai pasargātu tautu, Viņam mājojot viņu vidū.

Piemēram, Israēla nometne tika celta pēc stingras kārtības, tā ka vidū, kur bija uzcelta telts, veidojās tukšs kvadrāts. Pie tam levīti cēla nometni apkārt teltij, lai pasargātu svētnīcu un tās aprīkojumu no svešiniekiem (4Moz 1:51, 4Moz 3:10). Viņi bija tāds kā cilvēku priekškars, kas pasargāja Israēla tautu: “Bet levīti lai novietojas ap Liecības mājokli, tam apkārt, lai pār Israēla bērnu draudzi nenāktu nekādas Dieva dusmas; tāpēc lai levīti pilda savu pienākumu, sargādami Liecības mājokli” (4Moz 1:53).

Jēzus kā mūsu Priesteris arī bija mūsu priekškars. Ar Viņa iemiesošanos Dievs uzcēla Savu telti mūsu vidū un darīja mums iespējamu skatīt Viņa godību (Jņ 1:14–18). Viņš darīja iespējamu svētajam Dievam dzīvot grēcīgu cilvēku vidū.

Padomājiet, ko nozīmē tas, ka Dievs Radītājs, kas bija veidojis universu, mājāja Savas tautas vidū, kas tajā laikā bija izbēgušu vergu tauta. Ko tas mums māca par to, cik Dievs var būt mums tuvs? _____

Jauns un dzīvs ceļš caur priekškaru

Izlasī Ebr 10:19–22. Kāds aicinājums mums ir izteikts šajos pantos? _____

Vēstule ebrejiem apgalvo, ka Jēzus ir iegājis Debesu svētnīcā un aicina mūs sekot Viņa vadībai. Šī doma saskan ar iepriekš izklāstīto konceptu, ka Jēzus ir ticīgo “ceļvedis” un kapteinis (Ebr 2:10, Ebr 6:19, 20; Ebr 12:2). “Jauns un dzīvs ceļš” ir jaunā derība, ko Jēzus iesāka ar Savu upuri un debesbraukšanu. Izteiciens “jauns un dzīvs” ir pretējs vecās derības aprakstam – derībai, kas “kļūst veca un noveco” (Ebr 8:13). Jaunā derība ir tā, kas nodrošina grēku piedošanu un ir ierakstījusi likumu mūsu sirdīs, padarot mums iespējamu tuvošanos Dievam ar pārliecību – ne sevis dēļ vai tāpēc, ka mēs kaut ko būtu paveikuši, bet Jēzus nopelni dēļ, piepildot visas derības prasības.

Vēstule ebrejiem norāda, ka vecās derības stāšanās spēkā ietvēra svētnīcas inaugurāciju un priesteru iesvētīšanu (Ebr 9:18–21; salīdzini ar 2Moz 40, 3Moz 8, 9). Derības nolūks bija panākt tuvas attiecības starp Dievu un Israēlu (2Moz 19:4–6). Kad tauta pieņēma šīs attiecības, Dievs nekavējoties pavēlēja, lai tiktu uzbūvēta svētnīca un Viņš varētu mājot tautas vidū. Svētnīcas atklāšana un Dieva klātbūtne Savas tautas vidū bija mirklis, kad derība starp Dievu un Israēlu bija noslēgta.

Tas pats attiecas uz jauno derību. Jaunā derība arī ietver Jēzus kā Priestera kalpošanas sākumu mūsu labā (Ebr 5:1–10, Ebr 7:1–8–13).

Jēzus nākšana Dieva priekšā Dieva tautai iesāka jaunu laikmetu. Caharijas 3. nodaļa min, ka sātans atradās Dieva klātbūtnē, lai apsūdzētu Dieva ļaudis, kurus pārstāvēja augstais priesteris Jozua. Šis apsūdzētājs bija tas pats, kas bija uzdevis jautājumus par Ījaba uzticību Dievam (Īj 1., 2. nod.). Taču Jēzus upuris sātanu izmesta no Debesīm (Atkl 12:7–12, salīdzini ar Jņ 12:31, Jņ 16:11). Tagad Jēzus ir tas, kas aizlūdz par mums un ar Savu upuri un uzticību pieprasa mums glābšanu!

Kādas apsūdzības pret tevi sātans varētu nest Dieva priekšā, ja viņam būtu atļauts? Lai gan viņš ir melis, cik daudz viņam būtu jāmelo par tevi, lai panāktu tavu nosodījumu? Kāda ir tava vienīgā cerība? _____

Viņi skatīs Viņa vaigu

Izlasi Ebr 12:22–24. *Kādā ziņā mēs esam nonākuši pie Debesu Jeruzalemes Dieva klātbūtnē?* _____

Mēdz teikt, ka ticīgie, pateicoties savai ticībai, “ir nonākuši” pie Ciānas kalna, Debesu Jeruzalemes. Šajā ziņā viņu pieredze iesniedzas nākotnē. Tādējādi Debesu Jeruzaleme pieder pie tā, “kas cerams” un “neredzams”, bet tomēr tiek dots mums ticībā (Ebr 11:1).

Lai gan tā tas ir, tā nav visa šo pantu nozīme. Mēs esam nonākuši pie Ciānas kalna, pašā Dieva klātbūtnē, pateicoties savam pārstāvim Jēzum (Ef 2:5, 6; Kol 3:1). Jēzus debesbraukšana nav ticības jautājums, tas ir fakts. Šajā vēsturiskajā dimensijā Jēzus augšāmcelšanās ir Vēstules ebrejiem pārliecinošais spēks turēties stipri pie savas ticības apliecības (Ebr 4:14, Ebr 10:23). Pāvils saka: “Tā kā mums ir liels augstais priesteris, kas izgājis caur debesīm, .. tad ar pārliecību tuvosimies Viņam” (Ebr 4:14, 16, ESV).

Tātad mēs jau esam ieradušies Viņa klātbūtnē, pateicoties savam Pārstāvim, un tāpēc mums vajadzētu atbilstoši rīkoties. Pateicoties Viņam, mēs esam “baudījuši Dieva dāvanas, .. un baudījuši labo Dieva vārdu un nākamā laika spēkus” (Ebr 6:4, 5). Jēzus debesbraukšanas realitāte un kalpošana Debesu svētnīcā ir “drošs un stiprs dvēseles enkurs” (Ebr 6:19), garantija, ka apsoliņums ir jēgpilns un uzticības cienīgs (Ebr 7:22). Mūsu ticībai ir vēsturisks enkurs.

Dieva nolūks tiks piepildīts ne tikai Jēzū, bet arī mūsos. Mēs esam noskaidrojuši, ka Jēzus debesbraukšana ir piepildījusi pirmo divu gadu Israēla svētceļojuma, Pashā svētku un Vasarsvētku, simboliku. Saskaņā ar Vēstuli ebrejiem un Atklāsmes grāmatu pēdējais svētceļojums, Būdiņu svētki, vēl piepildīsies. Mēs tos svinēsim kopā ar Jēzu, kad būsīm “pilsētā .. kuras cēlējs un radītājs ir Dievs”, Debesu dzimtenē (Ebr 11:10, 13–16). Mēs nebūvēsim būdiņas, bet Dieva telts jeb mājoklis nonāks no Debesīm un mēs dzīvosim ar Viņu kopā mūžīgi (Atkl 7:15–17; Atkl 21:1–4; Atkl 22:1–5; 4Moz 6:24–26).

Kā mēs varam mācīties padarīt mūžīgās dzīvības apsoliņumu sev reālu šodien, dzīvojot pasaulē, kas ir sāpju un ciešanu pilna? Kādu atbildi jūs varat sniegt tiem, kas saka, ka tas viss ir tikai fantāzija, lai palīdzētu mums justies labāk? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Kristus pacelšanās Debesīs bija signāls, ka Viņa sekotājiem jāsaņem apsolītās svētības. Tās viņi tagad gaidīja, pirms uzsāka savu darbu. Kristus ieejot pa Debesu vārtiem, Viņš pielūdzošo eņģeļu vidū no jauna tika nosēdināts uz troņa. Tikko šī ceremonija beidzās, pār mācekļiem bagātīgi nonāca Svētais Gars, un Kristus tādā veidā tika pagodināts ar to godību, kas Viņam bija kopā ar Tēvu visā mūžībā. Gara izliešanās Vasarsvētkos bija Debesu paziņojums, ka ir pabeigta Pestītāja inaugurācija. Saskaņā ar apsolījumu Viņš no Debesīm saviem sekotājiem sūtīja Svēto Garu par zīmi, ka Viņš, būdams Priesteris un Ķēniņš, ir saņēmis varu Debesīs un virs Zemes un ir Svaidītais pār saviem ļaudīm. [..]

Jēzus vārdu tie tagad varēja izrunāt ar drošību, jo vai tad Viņš nebija to Draugs un vecākais Brālis? Iekļauti ciešā savienībā ar Kristu, tie līdz ar Viņu piedalījās dievišķajā darbā. Cik dedzīgos vārdos tie izteica savas domas, liecinot par Meistaru!” (Elena Vaita “Apustuļu darbi” 38., 46. lpp.)

JĀUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Dziesminieks saka: “Mana dvēsele slāpst pēc Dieva, pēc dzīvā Dieva. Kad es nokļūšu tur, kur es varēšu parādīties Dieva vaiga priekšā?” (Ps 42:3) Vai mums ir tādas pašas slāpes nākt Dieva priekšā? Ja mēs nepriecājamies šodien par Dieva klātbūtni, pielūdzot Viņu un nākot Viņa priekšā ticībā, vai mēs priecāsimies nākotnē? Kas ir tie faktori, kas liek priecāties Dieva priekšā?

2. Kādā grāmatā, izsmejot ticību, bija izdomāts robots, kas ticēja mūsu vietā. Kā mēs varam būt uzmanīgi un nedarīt tā, kā Israēls izdarīja tuksnesī, tas ir, prasīt starpnieku starp mums un Dievu? Mēs sliecamies ļaut citiem cilvēkiem pētīt Biblii mūsu vietā un atrast patiesības pērles Bībelē. Daži cilvēki var būt kārdināti domāt, ka citu lūgšanas viņu labā ir ietekmīgākas Dieva priekšā nekā viņu pašu lūgšanas. Kāpēc mums vajadzētu izvairīties no šī garīgā slazda? Kāpēc, pateicoties Jēzum, mēs varam tuvieties Dievam bez vajadzības pēc kāda starpnieka?

3. Vēstule ebrejiem ir par glābšanas garantiju. Kāpēc mums tomēr vajadzētu būt uzmanīgiem, lai nekļūdītos, pieņemot šo pārliecību?